

Τρακαστὸν καὶ πρώτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἔβραύσαν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενώνων.

"Ετοςχίλια κι' ἐνηλαίσσα δεκαπέντε διξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐσύνωνες ἀγαθὰ κι' ἔγώ προσμένω.

Γράμματα καὶ συνδρομαῖ — ἀτ' εὐθείας πρὸς ἔμ.

Συνδρομῇ γάλακάθε χρόνο — διτὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμοις μέρη — δέ κα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνόσιν φέρομεν παντὸς εἵμου θεοπεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρομηοῦ» ἀνελλαπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν; Κι' ὅποιος ἀτ' ἔξι θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχιδρομείων τέλη.

Εἰκοστή Σαπτεμβρίου κι' ἔσδρμη,
μ' ἐπιστράτους γαμίζουν οἱ δρέμοι.

Χιλια πενήντα δύο καὶ τρακός,
καὶ κρίσσως μεγάλης κάλα τόσα.

Περισσούλης καὶ Περικλέτος,
οἱ καθύνεις νέτος σκέτος.

Μέ φάσκελα τραγαύδα
τόσαις φευτεψιλάδες
καὶ τόσους Καννιθάλας.

Φ. — Σὲ τούτους τοὺς πολέμους, σὲ τούτη τὴν φωτειά,
τὶ δὲν θωροῦν τὰ μάτια, τὶ δὲν ἀκοῦν τὰ ἀντία.

Μεύντζαις καὶ ὄτην Αρκουδᾶ,
ποῦ πάλι σὲ μπελάδες
μᾶς ἔθαλε μεγάλους.

Καίσαρας βλέπω γάυρους
Τιτάνας καὶ Κορύθαντας,
ἄγριες Μινωτάύρους
σὲ κανονιῶν καλλιθαντας.

Ἐμεις καλά περνούσαμε, βρέ Περικλῆ κεφάλα,
μὲ τὴν οδότερότητα,
μὰ καὶ σχεδίων εἴχαμεν στρατηγικῶν τὰ μάλα
πολλήρι εὐκαιριότητα.

Τὸ Σύμπαν, Περικλέτο,
ξαναφασκελώσ το
μὲ λύσσα, μὲ θυμό.

Ἐμεις καλά περνούσαμε,
καὶ μέσα στὸ καμίνι
ἐμεις ἔκυρερνούσαμε
τὸ κράτος ἐν εἰρήνῃ.

Σὲ τούταις τῆς φωτικὲς
ἡ κούρας κι' η φευτικὲς
δὲν ἔχουν τελείωμα.

Ἐμεις καλά περνούσαμε μέσα στοὺς καφενέδες,
μαράζει δὲν ἔθάζαμε,
κι' ἔκεινους ἔχλευάζαμε,
ποῦ πᾶνε καὶ σκοτόνενται σὰν παλγοκουνενέδες.

II. — Καὶ κάνω τίποτ' ἄλλο
μέσα σ' αὐτὸν τὸν σάλο
ἀπὸ τὸ νά μαλλώνα
καὶ τὸ νά φασκελώνω;

Ἀκούγαμε τί λέγεται,
ἀκούγαμε πῶς φλέγεται:
Ἄνατολή καὶ Δύσις.

Φ. — Σὲ τούτο τὸ καμίνι
καὶ ποιός, μωρέ, θὰ μείνη,
ποῦ δὲν θὰ δώσῃ φάσκελα
καὶ μπροσύμητα κι' ἀνάσκελα;

Κι' ἐμεις δὲν ἀπονόσαμε,
κι' ἐμεις καλά περνούσαμε
μὲ σχόλια και κρίσεις.

Ἐδώ ποδ λέξ, μηδεμινέ,
εἰργνικῶς στὸν καφεὶς
τὸ Σύμπον ἀνατρέπαμε.

Ἐδώ δὲν εἴχαμε καυμός,
ἀκούγαμε τοὺς σκοτωμένους,
ἄλλα δὲν τοὺς ἔβλέπαμε.

Ἐμεις καλά περνούσαμε χωρίς πολέμων πόνους,
γι' δὲ ζωή πας ή φαιδρά
γι' το συζήτησις σφοδρά
περ! Διπλής και! Τετραπλής, κι' ἔσθ' τε γι' Βαρώνους.

Ἐδώ δὲν ἀπιστεῖ, με
πως κόσμος πολεμεῖ,
και μόνο ποῦ νηστεύμει
συγάκις τὸ φυμί.

Ἐμεις δὲν ἐσφαδάζαμε
μέσα σὲ δίνας και δεινάς
πολέμων ἀγωνίας.

Ἐμεις διασκεδάζαμε
μὲ κρίσεις καθημερινάς
και μὲ διαφονίας.

Ἐμεις καλὰ καθόμαστε μέσα στὴν τρικυμία,
και μόνο ποι δὲν πλήρωναν τοῦ κράτους τὰ Ταμεία,
μὰ κι' ἐκλογαὶς ἐκάναμε στῆς δοῦ μας τῆς Ἐλλάδες,
κι' ἔχρις πολλαὶς ἀφγοσμε,
κι' Ἐβραίους ἐψήφισαμε
και φίλοις Τουρκαλάδες.

Ἐμεις καλά περνούσαμε μὲ τῆς κοινοτοπίας,
μὲ τὰ πολιτικά,
και μὲ κατασκοπίας
και κρυπτογραφικά.

Πάντες μᾶς ἐμπιστεύοντο
και μήτ' ἐπιστρατεύοντο
Στρατεύματα και Στόλοι.

Φίλους παντοῦ πετύχαμε,
και μόνο ποῦ δὲν εἴχαμε
γεμάτο πορτοφόλι.

Εἰρήνην διαλαλούσαμε,
κι' δόλο χαμογελούσαμε
γλυκά σὰν τὴν Τζοκόντα.

Κανένα δὲν πειράζαμε,
και μόνον ἔγοράζαμε
τὸ κρέας τρεις κι' ὄγδοντα.

Ἐδαιμονοῦντας πειρασώς
δὲν ἐπροσέχμε ποσῶς
μήτε στὸν Ιωνέσκο.

Και μόνον δην κατ' αὐτὰς
και μπέσους τηλεγραφήτας
ἔθάλαμα στὸ φρέσκο.

Σάλπιγγες δὲν σημαίναμε
και λουκουμάδη προσμέναμε
ἀπ' θλούς τοὺς φιλτάτους.

Ησαν καλὰ τὰ πράγματα,
κι' εἴχαμε μὲν ταλάχηματα
τοὺς κόρφους μας γεμάτους.

Ἐμεις καλὰ καθόμαστε χωρὶς σύρκα διαβόλου
νὰ μάζχαλῃ τὰ πιάνα,
μὰ μήτε κι' ὑποθύρια μαζ' ἐσκαζάναν καθόλου,
μήτε κι' ἀσροπλάνα.

Μόνον οὐδετερότης,
τὴν ακούγα μαζ' πετούσαμε
γι' τούτη, Περικλέτο.

Σ' δλα μακαριότης,
μόνο ποῦ περπατούσαμε
μὲ τρύπη στιβαλέτο.

B.

Φ. — Ἐμεις βρὲ Περικλέτο, περινόταμε καλά,
ὅταν στὸν Ραδεσλάθωφ ἐμπῆκαν τὰ μραλά
τῆς Χαλιμᾶς τελώνια
κι' ἄλλα κακὰ δικυρνία,
και τοῦτα: Ραδεσλάθωφ, τῆς Βουλγαρίας καμάρι,
ἐπιστρατεία κάνε και σήκω στὸ δούραρι.

Τότε κι' δ' Ραδεσλάθωφ, δισούς διαλεκτός,
ὑπέτικων εἰς τοὺς δόλους,
και τοὺς ἐντός κι' ἐκτός
πειρακτικούς διαβόλους,
πανστρατιάν κηρύττει
κι' δλος δ κόσμος φρίττει.

Τότε κι' Βουλγαρὶ²
και δίχως νὰ τὸ θέλῃ
τὴν λέγχη τὴν βαρεία
φουκτάνει, στραβοσκέλη,

Τῇς καληγειτόνισσάς μας, ποῦ μᾶς ἀναψε γεγκίνε,
καὶ ἐνας εὔζωνος θεόκτιστας τελεσύρραφο τῆς θέντος.

καὶ κάνει φασαρία
καθὼς στὸ δεκατρία.

Μεγάλων δαιμονίων μεγάλη πονηρία
καὶ τώρα, οὐντροφέ μου,
ἐπι ποδος πολέμου
βάζει τὴν Βουλγαρία.

Δαιμόνια μεγάλα,
ποῦ κάνουν τοὺς ἀνθρώπους
φρενήρεις λογοκέπους,
κι' ἔντ αἴλλων βλέπουν ἄλλα.

Κι' αὐτοῦ τοῦ Ραδοστάλωρ ἑτάραξαν τὴν φύσιν,
κι' εἶδε τὴν Βουλγαρίαν
ἀπόλυτον κυρίαν
καὶ πρὸς Βορᾶν καὶ Νότον κι' Ανατολὴν καὶ Δύσιν.

Τὸ κόλπο τὸ μεγάλο
δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο
παρὰ διαβόλου πείραξις.

Καὶ τώρα, συμπολίται,
λένε πῶς ἀπειλεῖται
μὲ τὴν Αρκούδα σύρραξις.

Σήκω νὰ πολεμήσῃ,
ἐμπήκαμε κι' ἔμεις
σὲ φοβερούς μπελάδες.

Κι' ἀκοῦς Τυρταίων στίχους,
καὶ μὲ παιάνων τὴχους
τὴχουν μαχῶν κοιλάδες.

Καὶ μιὰ φωνὴ φωνάζει σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα:
Βοήθεια στὴν φαμίλιας, ποῦ πάλι στὸν Στρατῶνα
πηγαίνουν τὰ παιδά των καὶ βάζουν χακιά,
καὶ τῇς καρδιαῖς ραγίζουν θρήνοις σπαρακτικοῖ.

Βοήθεια καὶ ἐκσινον κι' αὐτὸν τὸν φαμελίτη,
ποῦ φεύγουν τὰ παιδά του
μαζὶ μὲ τὴν καρδιά του,
καὶ βλέπει σὰν ρημάδι τὸ φωχικό του σπῆτι.

Βοήθεια σ' ἔργημας φωλιαῖς,
βοήθεια σ' θασὶς φαμελιαῖς
δὲν βλέπουν φῶς κανένα

Παιδιών ψυχαῖς τονώσεται
καὶ δάκρυα στεγνώσεται
σὲ μάτια βουρκωμένα.

• • • • •
• Ο Περικλέτος βγάζει μαυηθμό
καὶ ψάλλει μ' ἄλλο μέτρο καὶ ρυθμό.

Π.— Κι' ἔγω μέσα σὲ τοῦτον τὸν σάλο,
ποῦ καινούριος ἀρχίζει χορός,
τῆς Αρκούδας τραγούδη θὰ φάλω.
εἰναι, φλοι, χαθεῖς θλιβερός.

• Η καλή μας γειτόνισσα τώρα
ἐκαθέταν στ' αὐγά της κι' ἔκεινη,
κι' ἡ το μία κυρά Μανταφέρα,
πούχαν δλοι γιὰ τούτη γανγκάνι.

